

ВЪЛКЪТЪ СПАСИТЕЛЪ.

(Расказъ).

Било зима съ голѣмъ мразъ. Минжло Коледа, дошло Нова година, минжло Богоявление, дошла и сирница, а по вѣнъ всичко още било вдървено отъ студъ — така щото птичкитѣ падали, като хвърчели. Рѣдко се е случвало такава студена зима. Много страдатъ отъ неж бѣднитѣ хора — студътъ и гладътъ ги съсинватъ.

Въ селото Н. живѣялъ Симо съ семейството си. Той билъ много добъръ, но простъ селянинъ. Той билъ бѣденъ човѣкъ, та кѣщата му често пѣти имала нужда отъ много нѣща. Прѣзъ тази студена зима, по Сирница, у тѣхъ се свършили всичкитѣ дърва. Симо се накарналъ да стане единъ день прѣзъ идущата седмица и да отиде въ гората да си насѣче дърва, но голѣмия мразъ го прѣнудилъ да чака по-топло врѣме.

— Ето свърши се и послѣдната сурвица, за утрѣ нѣма вече съ какво да накладж огъня — казала жена му.

— Знаж че нѣма, но виждашъ, че вѣнъ е голѣмъ мразъ. Дано утрѣ поумекне малко врѣмето и азъ ще отида за дърва — отговорилъ Симо.

Надвечеръ станжло по-топло, но на другия день още отъ сутринята захвърчало снѣгъ. Той падалъ на голѣми парцали и покрилъ като съ бѣло платно улицитѣ на цѣлото село. Малко по малко пѣтищата почнжли да се затрупватъ. Врѣмето се толкова много развалило, щото отъ силната вѣявица не можало да видишъ човѣкъ прѣдъ себе си. Вѣтъра като съ трѣба свирялъ своята обикновенна пѣсень: ту ясно и дълго, ту силно и гру-